

ansvarlige for Regeringens Førelse og ikke Rigsdagen.

Hvad nu i øvrigt de Punkter angaar, som særlig ere fremhævede i Betænkningen, og som den ærede Ordfører saa omhyggelig har gennemgaaet, skal jeg ikke komme ind paa Enteltheberne der, saa meget mere som jeg i alt væsentligt er enig med den ærede Ordfører. Jeg vil blot gøre den almindelige Bemærkning — jeg gentager med Hensyn til disse Punkter, hvad jeg før sagde —, at naar Statsrevisionen formener, at der med Hensyn til visse Udgiftsposter er Overstridelse og Mangel paa Hjemmel — og endog saa efter Højre-Statsrevisorernes Mening —, saa burde det dog naturlig have fundet sit Udtryk i Indstillingen. Jeg mener ikke dermed, at nogen af de Anker, som rettes mod dette Regnskab, er af den Betydning, at man ligesom skulde nægte Godkendelsen, naar det ikke netop var af Hensyn til den manglende konstitutionelle Hjemmel; jeg mener ikke, at man af egentlig reelle Grunde skulde nægte en saadan Godkendelse, men man har ogsaa andre Former for sin Indstilling, hvori man giver den Tanke Udtryk, at det er forkert, at disse Udgifter ere afholdte; man kan f. Eks. sige: Kan passere, jaar at passere osv. Noget saadant gør hverken Statsrevisionen eller mine ærede Kolleger i Udvalget, skønt vi i Udvalget have været temmelig enige om, at navnlig afskillige Punkter paa Kirke- og Undervisningsministeriets Budget ere af den Betydning, at de ere temmelig uforsvarlige eller i alt Fald i høj Grad uhjemlede. Der er f. Eks. det Forhold, som er fremhævet i Betænkningen, Sp. 41—42, med Hensyn til en Overstridelse paa den Konto, der hedder „Ministeriets Understøttelseskasse“. Der ser man, at der til 132 Personer er givet i Smaaebeløb — Klatalmiser kunde jeg kalde det — saadanne Beløb, som bevirke, at Kontoen er overstreden med 1,712 Kr. Det kan jo dog virkelig ikke overlades til en Minister at bestemme, i hvor høj Grad Staten skal udstrække sin Godgørelse. Det er Udgifter, som man ikke har den fjerneste Forpligtelse til at afholde, og som naturligvis ikke i mindste Maade ere paatrængende nødvendige. Naar saa den højtærede Minister vil være generøs, maa han virkelig være det for sin egen Regning, af sin egen Lomme; han kan ikke tage Beløbet af Statskassen, naar der en Gang er sat en Grænse for det Beløb, man giver ham til at rutte med, naar han vil være velgørende. — Den samme Betragtning kommer igen paa afskillige andre Punkter paa Kirke- og Undervisningsministeriets Budget. Der er nu f. Eks. i Be-

tænkningen, Sp. 42—43, Tale om Konto 10: Forskellige og ekstraordinære Udgifter. Som den ærede Ordfører har forklaret, har Statsrevisionen paaanket — og Udvalget har sluttet sig dertil —, at der er givet et meget bethdeligt Beløb, saa vidt jeg har regnet ud, 9,600 Kr., hovedsagelig til Rejsseudgifter til forskellige Professorer og andre lærde Folk i Seminariefagens Interesse. Det er vistnok overmaade godt, at vore lærde Folk komme ud og se sig om i Europa, selv om det er i Finland eller andre saadanne Steder, for at lufte sig; det er overmaade godt, og jeg skulde med Fornøjelse bevilge, hvad der virkelig var nødvendigt; men jeg vil ikke være med til, at den ærede Kirke- og Undervisningsminister, naar man har givet en Bevilling, som er begrænset, skal have Lov til at gaa uden for den fastsatte Grænse og bevilge Rejser, som dog ikke i den Grad ere nødvendige, at de ikke lige saa godt kunne foretages i Aaret 1895 som i 1894. Den samme Betragtning gør sig jo gældende ved de Punkter, som ere fremhævede i Udvalgets Betænkning, Pag. 47 ff. Paa Universitetets Regnskab Konto 10: Forskellige Løbende og ekstraordinære Udgifter og for Kommunitetets Vedkommende paa Konto 10: Rejsseunderstøttelser, er der Overstridelser, og de ere simpelthen foranledigede ved, at den paa-gældende Minister har bevilget nogle Professorer Rejsseunderstøttelser paa denne Konto, hvor de ikke høre hjemme. Jeg kan saa godt forstaa, at naar der kommer en vel anset og veltjent Professor op i Kultusministeriet og siger: Jeg vilde gerne gøre en Rejse i det og det Djemed, saa kan det være temmelig vanskeligt for den ærede Kultusminister at sige: Jeg har desværre ingen Penge, Du maa vente til næste Aar. Naar han har særlig Interesse for Videnskaben, naar han maasse kender de paa-gældende Professorer, og de meget gerne ville rejse i det Aar, kan en Minister jo i et svagt Øjeblik gaa hen og bevilge disse Rejsseunderstøttelser, men jeg tror, at det er Rigsdagen, som netop skal stive Ministeren af mod saadanne svage Øjeblikke, saa at han bedre kan sige til de paa-gældende Professorer — eller hvem det nu er —: Der er ingen Penge i Aar, vent med ellers Rejse til næste Aar.

Jeg skal dernæst føje nogle Bemærkninger til, hvad den ærede Ordfører sagde med Hensyn til Posten vedrørende det tal. Teater og Kapel, thi der var jeg ikke ganske enig med ham. Saa vidt jeg forstaaer det, er Forholdet det, at Kirke- og Undervisningsministeren paa Finanslovsforslaget 1893—94 paa Konto 8: Ekstraordinære Understøttelser, havde forlangt 10,000 Kr., men kun fik